

Arrest

nr. 288 367 van 2 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een staatsburger van Afghanistan en ben je Pasjtoen. Je bent geboren in de stad Peshawar in Pakistan. Je ben niet naar school geweest en je hielp jouw vader in zijn garage. Jouw familie had geen verblijfsdocumenten in Pakistan. Je verliet Pakistan in 2014 of 2015, samen met jouw vader, omdat jouw vader niet meer in een vreemd land wou wonen en in zijn eigen land wou leven. Je verhuisde naar het dorp Kamkai Kalay in het district Achin van de provincie Nangarhar.

Sinds de tijd van jouw grootvader had jouw familie een dispuut over land met een andere familie in Achin. Sommige familieleden van deze familie hadden banden met Daesh. Toen je op een dag naar jouw oom langs vaderskant ging, die op het veld werkte, zag je een auto stoppen aan het veld.

S.A., een familielid van de familie waarmee jouw familie ruzie had, kwam op jouw oom af en schoot op hem. Toen hij je zag schoot hij ook op jou. Je liep weg en rende naar huis. Je belde jouw vader en vertelde hem alles. Jouw vader zei dat je naar het huis van zijn oom langs vaderskant moest gaan. Je huurde samen met jouw grootvader een auto en jullie gingen naar het huis van jouw vaders' oom langs vaderszijde in Ghani Khel. Jouw vader kwam ook naar dit huis en je verbleef er twee à drie weken. Na dit incident bood het districtshuis assistentie aan. Je ging naar het districtshuis en vertelde wat er was gebeurd. Jouw vader en zijn oom besloten dat je niet veilig was en organiseerden jouw reis vanuit Ghani Khel.

Je verliet Afghanistan op het einde van 2017. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België, waar je op 2 augustus 2019 aankwam. Je diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek leg jij volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van jouw paspoort, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van je moeder, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van je vader, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van je zus, jouw taskara, de taskara van jouw vader en jouw moeder, een brief van het districtshuis, een kopie van een vaccinatiebewijs, een kopie van een certificaat van het directoraat van migratie van Afghanistan en een kopie van een verkoopsakte van een stuk land.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoord manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **jouw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98).

Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. ben je derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **jouw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over jouw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan jou is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, jouw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot jouw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom je een verzoek indient.

Niettegenstaande je bij de aanvang van jouw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op jouw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 3) blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient vastgesteld dat op basis van onderzoek naar jouw activiteiten op sociale media bleek dat je, hoewel je verklaarde niet te kunnen lezen en schrijven in het Pasjtoe (CGVS I, p. 11), in een taal die niet het Nederlands of het Engels is communiceert op Facebook (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met het gegeven dat je in een vreemde taal schrijft, terwijl je tot dan toe had aangegeven dat je heel jouw leven in Afghanistan had doorgebracht, verklaar je dat het Hindi is maar dat je in het Engels schrijft omdat je het alfabet in het Hindi niet meester bent (CGVS I, p. 17). Gevraagd waarom je in het Hindi communiceert, zeg je louter dat het een mooie taal is en dat je het graag hebt (CGVS I, p. 17). Nogmaals gevraagd waarom je in het Hindi communiceert, zeg je dat je hier Indische vrienden hebt gemaakt, dat je niet kan schrijven in het Pasjtoe maar dat je meestal Pasjtoe in de Engelse taal schrijft (CGVS I, p. 17). Geconfronteerd met jouw verklaringen inzake jouw ongeschooldheid en jouw verklaringen inzake jouw kennis van het Pasjtoe, zeg je louter dat je geen Hindi kan lezen maar wel kan schrijven (CGVS I, p. 18). Dat je niet in staat bent om in het Pasjtoe te lezen of te schrijven maar wel in het Hindi communiceert, doet reeds vragen rijzen wat betreft jouw Afghaanse nationaliteit.

Ook het Facebookprofiel van jouw vader, een profiel op naam van "N.K.", roept vragen op wat betreft jouw Afghaanse nationaliteit. Op het Facebookprofiel van jouw vader stond immers te lezen dat hij afkomstig is van Peshawar, in Peshawar woont, aan de universiteit van Peshawar heeft gestudeerd en in Jalalabad werkt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Jouw vader post meerdere foto's van jou, waaronder een bewerkte afbeelding waarop je te zien bent met een rugzak, al zwaaiend, gepost op 15 september 2017, en verschillende foto's waarop je te zien bent in onder andere Turkije (gepost op 24 oktober 2018), Italië (gepost op 30 november 2018), Frankrijk (gepost op 21 juli 2019). Geconfronteerd met dit Facebookprofiel geef je toe dat dit jouw vader is. Geconfronteerd met het gegeven dat jouw vader op dit profiel schreef dat hij afkomstig is van Peshawar en in Peshawar woont, zeg je dat iemand dat account heeft gemaakt en die informatie daarop heeft gezet (CGVS II, p. 10). Na een pauze wijzig je jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst. Je verklaart dat alles wat je tot dan toe had gezegd, een grote leugen was en dat je verkeerd was geadviseerd (CGVS II, p. 11). Je verklaart dat je in de stad Peshawar in Pakistan geboren bent en dat je jouw hele leven in Peshawar

hebt gewoond, zonder enige verblijfsdocumenten (CGVS II, p. 12 en p. 17). Je hebt Pakistan verlaten in 2014 of 2015 (CGVS II, p. 12). Je verklaart dat je dit niet eerder hebt gezegd omdat je misleid was en bang was (CGVS II, p. 13). De vaststelling dat je pas tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud en nadat je uitgebreid geconfronteerd werd met bevindingen van het CGVS, verklaart dat je in Peshawar bent geboren en opgegroeid, doet ernstig twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van jouw verklaringen in jouw asielprocedure. Jouw verwijzing naar het slechte advies van anderen ontslaat je niet van jouw voorgenoemde verantwoordelijkheid en biedt geen afdoende verklaring voor jouw poging de Belgische instanties moedwillig te misleiden.

Voorts dient opgemerkt dat jouw verklaringen over jouw verblijf in Peshawar als Afghaan zonder verblijfsdocumenten niet weten te overtuigen. Je verklaart dat jouw vader een groene kaart had maar dat die vals was. Jouw vader was de enige van de familie die over een dergelijke kaart beschikte (CGVS II, p. 17). Gevraagd naar de naam van verblijfsdocumenten voor Afghanen in Pakistan, zeg je het niet te weten en dat je de naam van een organisatie hoorde (CGVS II, p. 17). Gevraagd naar de naam van die organisatie, zeg je dat het een "shanaktikaart" is, dat het een soort naam is en dat je het vergeten bent (CGVS II, p. 17). Gevraagd naar andere manieren om legaal in Pakistan te verblijven als Afghaan, zeg je dat je het niet weet en dat er geen andere manier was dan de "shanaktikaart" (CGVS II, p. 19). Dat je niet op de hoogte bent of er al dan niet andere mogelijkheden zijn voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan om een verblijfsvergunning te bezitten, roept vragen op. Van een Proof of Registration Card (PoR-kaart) bleek je nog niet te hebben gehoord (CGVS II, p. 25). Nochtans toont de beschikbare informatie aan dat de Pakistaanse overheid middels het uitreiken van deze identificatiekaarten geregistreerde Afghanen toelaat legaal in het Pakistan te verblijven en basisrechten verleent. Begin 2014, toen je nog in Pakistan was, bevestigde UNHCR dat het de Pakistaanse autoriteiten begeleidde in het afleveren van nieuwe vluchtelingenkaarten aan meer dan 1,6 miljoen Afghaanse vluchtelingen in het land. De beginperiode van deze "PoR"-kaarten gaat terug tot 2006 en tot heden wordt het verblijf van Afghanen in Pakistan die in het bezit zijn van een dergelijke kaart verlengd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts weten jouw verklaringen over het dagelijks leven als ongedocumenteerde Afghaan in Peshawar niet te overtuigen. Gevraagd naar bepaalde zaken die je als Afghaan niet kon doen, terwijl Pakistanen dit wel konden doen zeg je vaagweg dat er veel zaken zijn die jullie niet konden doen en dat veel Afghanen terug moesten naar hun land toen de problemen begonnen (CGVS II, p. 19). Wanneer opnieuw diezelfde vraag wordt gesteld, zeg je dat jullie misschien bepaalde dingen niet konden doen, dat zij kantoorjobs konden doen omdat zij een "shanaktikaart" hebben, en dat jullie veel geld moesten betalen als jullie gevangen werden genomen (CGVS II, p. 19). Gevraagd of je naar een gewone school kon gaan zonder verblijfsdocumenten, zeg je het niet te weten en zeg je vaagweg dat sommige dingen wel met shanakti kaart gingen en andere niet (CGVS II, p. 25). Dergelijke verklaringen weten opnieuw niet te overtuigen en ondergraven verder jouw voorgehouden illegale verblijfsstatus als Afghaan in Pakistan.

Verder bleek je geen enkel vluchtelingenkamp in Peshawar bij naam te kennen. Gevraagd naar vluchtelingenkampen in Peshawar voor Afghaanse vluchtelingen, zeg je dat er plaatsen waren maar dat jullie daar niet leefden en dat jullie met de normale mensen leefden (CGVS II, p. 26). Namen van deze vluchtelingenkampen bleek je niet te kennen (CGVS II, p. 26). Gevraagd naar gebeurtenissen waar veel Afghaanse mensen samenkwamen in Peshawar, zeg je dat je niets zoiets zag en dat Pakistanen op 14 augustus samenkwamen (CGVS II, p. 26). Nogmaals naar dergelijke gebeurtenissen gevraagd, zeg je dat het misschien gebeurde maar dat je niets zag (CGS II, p. 26). Gevraagd naar contact met Afghanen, zeg je dat jullie altijd met Afghanen spreken, zeker jullie burens (CGVS II, p. 20). Wanneer je vervolgens gevraagd wordt van waar in Afghanistan jullie burens afkomstig waren, zeg je dat je het nooit hebt gevraagd, waarna je zegt dat je het vergeten bent en dat het sommige van Kaboel waren en sommige van andere plaatsen (CGVS II, p. 20). Dergelijke verklaringen weten allerm minst te overtuigen en zetten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen wat betreft jouw herkomst op losse schroeven.

Vervolgens dient vastgesteld dat je geen enkele notie hebt van de Afghaanse kalender. Je verklaart de maanden niet te kennen (CGVS I, p. 13 en CGVS II, p. 9) en ook de Afghaanse jaartelling blijkt jou vreemd (CGSV I, p. 25). Immers, gevraagd naar wanneer je Afghanistan hebt verlaten, verklaar je te zijn vertrokken in ongeveer 2018. Gevraagd met welk jaar dit volgens de Afghaanse jaartelling overeenkomt, verklaar je het niet te weten (CGVS I, p. 25). Gevraagd wanneer het Afghaans jaar begint, verklaar je het niet te weten (CGVS II, p. 23). Over Nowruz, het Afghaanse nieuwjaar, kan je enkel vertellen dat je de naam hoorde en dat mensen dat vieren en blij zijn (CGVS II, p. 23). Gevraagd wat zij vieren, zegt je dat sommige Afghanen waren en dat je denkt dat dit de onafhankelijkheidsdag is (CGVS II, p. 23).

Dat je niet bekend bent met de Afghaanse kalender, maar wel met de jaartelling volgens de Gregoriaanse kalender, die ook in Pakistan gebruikt wordt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen met betrekking tot jouw Afghaanse nationaliteit.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat je geen zicht biedt op jouw werkelijke identiteit, nationaliteit en herkomst.

Voor de volledigheid dient er op gewezen dat ook jouw verklaringen met betrekking tot jouw voorgehouden vervolging in Afghanistan niet weten te overtuigen. Zo dient opgemerkt dat je tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de familie die jou bedreigde.

Zo kan je, zowel tijdens jouw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (Vragenlijst CGVS, vraag 5) en tijdens jouw onderhoud op het CGVS, de naam van de familie die je bedreigde niet opnoemen (Vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS I, p. 22 en p. 23). Wanneer je gevraagd wordt om over deze familie te vertellen, zeg je louter dat je één persoon kende van die familie, S.A., die een ongehoorzame persoon was in de regio en die jou en jouw oom heeft beschoten tijdens het incident (CGVS I, p. 22). Op de DVZ had je echter verklaard dat de naam van de persoon die jou beschoten had, Tor Gul was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Je hiermee geconfronteerd, verander je jouw verklaringen en zeg je dat S.A. de broer was van Tor Gul en dat Tor Gul diegene was die jou beschoten had (CGVS I, p. 23). Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, zeg je dat je de naam van Tor Gul vergeten was en dat de naam "S.A." in je op kwam (CGVS I, p. 24). Deze weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen raken aan de kern van jouw relaas en halen de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven sterk onderuit.

Bovendien zijn jouw verklaringen over de vete van jouw familie met de familie die je bedreigde, uiterst vaag. Gevraagd om te vertellen wat er tussen jullie families gebeurd is, zeg je louter dat er een dispuut over land was (CGVS I, p. 22). Gevraagd of deze familie jouw familie voordien al had aangevallen, zeg je vaagweg dat zij machtige mensen zijn, dat het een grote familie is en dat zij banden hadden met de taliban (CGVS I, p. 22). Opnieuw gevraagd naar incidenten tussen de twee families, blijf je wederom op de oppervlakte en verklaar je dat de families in de tijd van jouw grootvader vochten en dat het dispuut onopgelost was (CGVS I, p. 22). Wanneer je naar het laatste incident tussen de twee families wordt gevraagd, voordat je betrokken raakte in de beschieting, verklaar je het niet te weten en zeg je dat niemand er iets over zegt (CGVS I, p. 22). Gevraagd of de andere familie jouw familie op de één of andere manier schade heeft berokkend, zeg je "neen speciaals" (CGVS I, p. 22-23). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk voor iemand die als gevolg van deze vete zijn land van herkomst heeft verlaten.

Voorts leg je tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af over jouw verblijf in Ghani Khel. Tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je dat je drie à vier weken in Ghani Khel verbleef, in afwachting van een antwoord van het districtshuis op jouw verklaringen aldaar (CGVS I, p. 24). Gevraagd waar je op wachtte, zeg je dat je wachtte op hulp en op rechtvaardigheid. Nadat je een brief van hen kreeg, vertrok je (CGVS I, p. 25). Gevraagd wat het districtshuis je had beloofd, zeg je dat zij je rechtvaardigheid beloofden (CGVS I, p. 25). Wanneer hier vervolgens twee keer verder naar gevraagd wordt, zonder dat er een concreet antwoord volgt, verklaar je plots dat het districtshuis een jirga wou organiseren maar dat de andere familie dit niet accepteerde (CGVS I, p. 26). Je opnieuw gevraagd op wat je eigenlijk wachtte, zeg je dat je op de jirga wachtte maar dat de andere familie dit niet accepteerde en dat zij nog machtiger werden toen zij hoorden dat er een petitie was opgestart in het districtshuis (CGVS I, p. 26). Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je dan weer dat je na het incident nog twee à drie maanden in Ghani Khel verbleef (CGVS II, p. 5). Wanneer je vervolgens geconfronteerd wordt met jouw verklaringen tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud hieromtrent, zeg je louter dat je maanden wou zeggen maar dat je weken zei (CGVS II, p. 5). Jouw verklaringen komen andermaal weinig aannemelijk over en getuigen niet van een gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens weten ook jouw verklaringen over bedreigingen tijdens jouw verblijf in Ghani Khel niet te overtuigen. Waar je tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog verklaarde dat, nadat je het districtshuis op de hoogte had gebracht, jouw vader elke drie dagen dreigtelefoons kreeg en er bommen en granaten naar jouw huis werden gegooid (CGVS I, p. 21), verklaar je tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud dat jouw familie geen problemen heeft gekend in Ghani Khel (CGVS II, p. 14).

Tot slot leg je inconsistente verklaringen af over jouw vertrek uit Afghanistan. Waar je op de DVZ verklaart dat je een jaar onderweg was van Afghanistan naar België (Vragenlijst DVZ, vraag 33) en je tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat je ongeveer in 2018 Afghanistan verliet, verklaar je tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud dat je in 2017 Afghanistan verliet, toen het warme seizoen begon (CGVS II, p. 13). Tijdens je derde persoonlijk onderhoud verklaar je dan weer dat je op het einde van 2017 Afghanistan verliet (CGVS III, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heb je niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afgaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van jouw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door jou aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maak je niet aannemelijk dat je gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door jou voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Immers dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij jou niet het geval is. Verder dient aangestipt dat je documenten neerlegt die niet overeenkomen met jouw (gewijzigde) verklaringen. Op jouw taskara staat immers vermeld dat je in Kamkai Qalay zou zijn geboren, waar je volgens jouw meeste recente verklaringen in Peshawar geboren zou zijn (zie vertaling document). Op jouw paspoort staat te lezen dat je in Nangarhar geboren zou zijn. In een door jou neergelegd certificaat van het directoraat van migratie staat dan weer te lezen dat jouw vader al vóór het opstellen van deze brief, op 10.10.2016, naar Afghanistan teruggekeerd zou zijn (zie vertaling document). Wat betreft je paspoort en de paspoorten van je familie, dient er op gewezen dat je deze documenten pas naar aanleiding van je derde persoonlijk onderhoud neerlegde. Gevraagd waarom je deze documenten niet eerder voorlegde, zeg je dat je dacht dat de taskara's voldoende waren (CGVS III, p. 5). Geconfronteerd met je eerdere verklaringen op de DVZ – namelijk dat je nooit een paspoort hebt gehad (Verklaring DVZ, punt 24), zeg je dat je dit misschien wel gezegd hebt maar dat je eigenlijk van plan was om het hier voor te leggen (CGVS III, p. 5). Bovendien is je paspoort op 24 juni 2018 uitgegeven in Kaboel, terwijl je verklaarde in 2017 te zijn vertrokken (CGVS II, p. 13). Wanneer je hiernaar gevraagd wordt, zeg je dat je op het einde van 2017 bent vertrokken (CGVS III, p. 6-7). Gevraagd hoe het komt dat je een paspoort hebt dat is uitgegeven op 24 juni 2018, zeg je dat je niet exact weet wanneer je vertrokken bent, dat je vader het beter weet en dat je de reispas in orde hebt gebracht en bent vertrokken (CGVS III, p. 7). Voorts is het opvallend dat je tegenover het Commissariaat-generaal verklaart dat je geen idee hebt van je geboortedatum (CGVS I, p. 7), terwijl je klaarblijkelijk over een paspoort beschikte waarop stond dat je op 24 oktober 2003 bent geboren. Bovendien is het frappant dat je erin slaagde om de originele taskara's van je familie op te laten sturen, maar dat de originele paspoorten nog thuis liggen omdat je ze niet kon laten opsturen (CGVS III, p. 6). Je verklaart hierover dat je van plan was om naar Iran te gaan maar geen visum kreeg, waarna je zonder paspoort bent vertrokken. Je hebt je paspoort niet meegenomen omdat de smokkelaar je zei dat het niet nodig was en dat je ze terug naar je land zouden sturen met je reispas (CGVS III, p. 6). Echter, een kopie kan geen waarborg bieden inzake authenticiteit. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan worden toegekend. Wat betreft de overige documenten die je neerlegt dient opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en Pakistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse en Pakistaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet de waarheid heeft verteld over jouw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op jouw schouders rust. Door jouw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over jouw werkelijke nationaliteit, waar je voor jouw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je jouw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Je werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 10 maart 2021, d.d. 3 juni 2021 en d.d. 5 augustus 2022 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande jouw identiteit, jouw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Je werd in de loop van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 juni 2021 (CGVS II, p. 10 en 11) en op het einde van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 juni 2021 (CGVS II, p. 26) uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst niet konden overtuigen. Er werd je nogmaals medegedeeld dat je de plicht hebt om de waarheid te vertellen over jouw herkomst.

Er werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat je een duidelijk zicht geeft op jouw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor jouw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien je het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden je gedurende de laatste jaren voor jouw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op jouw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, je evenmin de door jou aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Je bleef echter vasthouden aan je verklaringen hieromtrent (CGVS II, p. 26).

Door bewust de ware toedracht aangaande jouw werkelijke nationaliteit, dat de kern van jouw asielrelaas raakt, te verzwijgen maak je bijgevolg niet aannemelijk dat je daadwerkelijk nood hebt aan internationale bescherming.

Hoewel dient te worden herhaald dat je geen duidelijk zicht wenst te bieden op jouw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan.Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

I S K P gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in

de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming

toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze

internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportKeysocioeconomicindicatorinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde

vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van "het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

Hij betoogt als volgt:

"Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afghaanse context. Verzoeker vreest ingeval van problemen met een andere familie in Achin over een stuk land. Sommige leden van deze familie had banden met Daesh. Verzoeker vreest dat de huidige overheid in Afghanistan hem niet zal kunnen beschermen tegen het geweld van de leden van de familie waar zijn familie in onmin mee leeft, m.a.w. een vete mee heeft.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en herkomst. Het CGVS meent dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

Om die redenen heeft het CGVS de bestreden beslissing genomen.

Nochtans miskent het CGVS het feit dat verzoeker een Afghaans paspoort heeft voorgelegd en miskent het CGVS de waarde van dat paspoort. Een paspoort is het bewijs van een persoons identiteit en nationaliteit.

Verzoeker bewijst zijn Afghaanse nationaliteit. Het CGVS motiveert aldus foutief haar beslissing daar waar zij de nationaliteit van verzoeker in twijfel trekt.

Het dossier van verzoeker dient aldus herbekeken te worden in het licht van de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

De problematiek van verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn land wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer door de Taliban alsnog vervolgd te worden, ondermeer door het feit dat hij verwesterd is.

Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder.

In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden, rekening houdend met het paspoort dat verzoeker heeft voorgelegd.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van: [...]

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet : [...]

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen. Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.2. Bij aanvullende nota van 31 maart 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]"

2.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker middels een aanvullende nota volgende stukken bij:

"1. Aanbevelingsbrief groep intro

2. Aanbevelingsbrief campus hast

3. Aanbevelingsbrief Sint-Vicentius

4. Aanbevelingsbrief werkgever – de nieuwe haan

5. Aanbevelingsbrief jeugdhulp

6. Fotos".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten

over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Inzake de documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit stelt de bestreden beslissing:

“De door jou voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Immers dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij jou niet het geval is. Verder dient aangestipt dat je documenten neerlegt die niet overeenkomen met jouw (gewijzigde) verklaringen. Op jouw taskara staat immers vermeld dat je in Kamkai Qalay zou zijn geboren, waar je volgens jouw meeste recente verklaringen in Peshawar geboren zou zijn (zie vertaling document). Op jouw paspoort staat te lezen dat je in Nangarhar geboren zou zijn. In een door jou neergelegd certificaat van het directoraat van migratie staat dan weer te lezen dat jouw vader al vóór het opstellen van deze brief, op 10.10.2016, naar Afghanistan teruggekeerd zou zijn (zie vertaling document). Wat betreft je paspoort en de paspoorten van je familie, dient er op gewezen dat je deze documenten pas naar aanleiding van je derde persoonlijk onderhoud neerlegde. Gevraagd waarom je deze documenten niet eerder voorlegde, zeg je dat je dacht dat de taskara's voldoende waren (CGVS III, p. 5). Geconfronteerd met je eerdere verklaringen op de DVZ – namelijk dat je nooit een paspoort hebt gehad (Verklaring DVZ, punt 24), zeg je dat je dit misschien wel gezegd hebt maar dat je eigenlijk van plan was om het hier voor te leggen (CGVS III, p. 5). Bovendien is je paspoort op 24 juni 2018 uitgegeven in Kaboel, terwijl je verklaarde in 2017 te zijn vertrokken (CGVS II, p. 13). Wanneer je hiernaar gevraagd wordt, zeg je dat je op het einde van 2017 bent vertrokken (CGVS III, p. 6-7). Gevraagd hoe het komt dat je een paspoort hebt dat is uitgegeven op 24 juni 2018, zeg je dat je niet exact weet wanneer je vertrokken bent, dat je vader het beter weet en dat je de reispas in orde hebt gebracht en bent vertrokken (CGVS III, p. 7). Voorts is het opvallend dat je tegenover het Commissariaat-generaal verklaart dat je geen idee hebt van je geboortedatum (CGVS I, p. 7), terwijl je klaarblijkelijk over een paspoort beschikte waarop stond dat je op 24 oktober 2003 bent geboren. Bovendien is het frappant dat je erin slaagde om de originele taskara's van je familie op te laten sturen, maar dat de originele paspoorten nog thuis liggen omdat je ze niet kon laten opsturen (CGVS III, p. 6). Je verklaart hierover dat je van plan was om naar Iran te gaan maar geen visum kreeg, waarna je zonder paspoort bent vertrokken. Je hebt je paspoort niet meegenomen omdat de smokkelaar je zei dat het niet nodig was en dat je ze terug naar je land zouden sturen met je reispas (CGVS III, p. 6). Echter, een kopie kan geen waarborg bieden inzake authenticiteit. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan worden toegekend. Wat betreft de overige documenten die je neerlegt dient opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en Pakistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse en Pakistaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).”

Het verweer dat bestaat uit de loutere verwijzing naar het voorgelegde Afghaanse paspoort ter staving van verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit kan niet aangenomen worden als nuttige en concrete weerlegging van de voorstaande motivering. Verweerder oordeelt terecht dat verzoekers verklaringen niet stroken met de gegevens op het paspoort; derhalve kan het paspoort *an sich* verzoekers Afghaanse nationaliteit niet aantonen.

5. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn Afghaanse nationaliteit en zijn beweerd asielrelaas.

Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn nationaliteit en herkomst toe te lichten tijdens de persoonlijke onderhouden van 10 maart 2021 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1), van 3 juni 2021 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2) en van 5 augustus 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 3).

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, hecht verweerder echter geen geloof aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker, noch aan zijn bewering als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben verbleven. Verweerder hecht evenmin enig geloof aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Dienvolgens blijkt:

(i) verzoeker biedt geen duidelijk zicht op zijn ware identiteit, nationaliteit en herkomst:

- dat verzoeker niet in staat is om in het Pashtou te lezen of te schrijven (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 11, p. 17-18), terwijl hij wel in het Hindi communiceert (Facebookprofiel verzoeker, in blauwe map in het administratief dossier), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers Afghaanse nationaliteit;
- op het Facebookprofiel van verzoekers vader staat te lezen dat verzoekers vader afkomstig is van Peshawar, in Peshawar woont, aan de universiteit van Peshawar heeft gestudeerd en in Jalalabad werkt (Facebookprofiel verzoekers vader, in blauwe map in het administratief dossier);
- verzoekers vader post meerdere foto's van verzoeker op Facebook, waarop verzoeker te zien is in Turkije (24 oktober 2018), Italië (30 november 2018) en Frankrijk (21 juli 2019) (Facebookprofiel verzoekers vader, in blauwe map in het administratief dossier);
- de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud - nadat hij uitgebreid geconfronteerd werd met de bevindingen van het CGVS inzake zijn voorgehouden herkomst - verklaart dat hij in Peshawar is geboren en opgegroeid, ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen;
- verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Peshawar als Afghaan zonder verblijfsdocumenten, en meer bepaald zijn onwetendheid met betrekking tot de mogelijkheden voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan om een verblijfsvergunning te bezitten, weten niet te overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 17, p. 19, p. 25);
- ook verzoekers verklaringen over het dagelijks leven als ongedocumenteerde Afghaan in Peshawar overtuigen niet (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 19, p. 25);
- verzoeker kent geen enkel vluchtelingenkamp in Peshawar bij naam, heeft geen weet van gebeurtenissen waar veel Afghaanse mensen samenkwamen in Peshawar en kan niet stellen van waar zijn Afghaanse burens in Pakistan afkomstig waren in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 20, p. 26);
- verzoeker heeft geen enkele notie van de Afghaanse kalender, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13, p. 25; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 9);

(ii) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden vervolging in Afghanistan weten niet te overtuigen:

- verzoeker legt onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de naam van de familie die hem bedreigde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 22-24);
- verzoeker legt vage verklaringen af over de vete van zijn familie met de familie die hem bedreigde (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 22-23);
- verzoeker legt tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de tijdsduur en reden van zijn verblijf in Ghani Khel, alsook over de bedreigingen die hij tijdens dit verblijf zou hebben gekregen (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 21, p. 24-26; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 5, p. 14);
- verzoeker legt inconsistente verklaringen af over zijn vertrek uit Afghanistan (verklaring DVZ, vraag 33; notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 13; notities van het persoonlijk onderhoud 3, p. 7).

Ingevolge de voorstaande terechte en pertinente vaststellingen, die grondslag vinden in het administratief dossier, volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst uit Afghanistan en zijn Afghaanse nationaliteit kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze

motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn – ongeloofwaardig beoordeelde – nationaliteit, het verwijzen naar het door hem neergelegde en reeds beoordeelde paspoort, het herhalen van de door hem reeds uiteengezette problemen over een stuk grond in Achin en het louter poneren van een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verwestering en verblijf in het buitenland. Dit kan bezwaarlijk aangenomen worden als dienstig verweer, waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing inzake zijn ongeloofwaardige Afghaanse nationaliteit en ermee verbonden asielrelaas te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. De door verzoeker ter terechtzitting bijgebrachte stukken betreffen aanbevelingsbrieven en foto's die de omstandigheden van verzoekers verblijf in België toelichten. Deze documenten kunnen de voorstaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers Afghaanse nationaliteit dan ook niet in een ander daglicht plaatsen, noch verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit aantonen.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde inzake zijn ongeloofwaardig beoordeelde Afghaanse nationaliteit niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS